

tájat, akkor kapott rá arra, hogy a toalett-tükör elé telepedve önarcképeket rajzolt. Térkép önmagáról, aránya egy az egyhez, gondolta Franciska, s addig dolgozott rajta, míg egészen olyan nem lett, mint ő, mindenki fölismerte a házban és az iskolában, ráismertek a jobb félprofilra, ráismertek a bal félprofilra, meg a szembe néző arcára is, holott a jobb és bal félprofil határozottan különbözött, s mégis látnivaló volt, hogy a szembe néző arcán egység és szimmetria uralkodik. Egyformán dudorodó arccsontok, az arccsontok legszélső pontjainál mért fesz-távolságnál némileg keskenyebb, de magas homlok, a szemöldökök – semmi kétség – nem ívelnek fölfelé, pedig nővére állította, hogy csak az a szép, s a fésűvel meg összecsapott két ujjával még följobb idomította a sajátját, Judy Garlandnak is ilyen volt, mondta, s az ágya melletti falvédőre kigombostúzott egy újságból kivágott képet, amelyen Judy Garland korcsolyázik: egyik korcsolyás lábát hátulról a feje fölé emeli, s a kezével fogja, karikába görbítve van a lába, mint a régi revüsztámak. Judy Garland is sztár. A nővére is olyan, mint egy sztár. Hasonlít Judy Garlandra. Franciska az önarcképeit mappába rakta, s beállította a toalett-tükör mögé. Judy Garland revü-sztár volt? Sztárság, sztárság, Franciska kíváncsian leste, és rögzíteni akarta, ami a kiálló arccsontja s magas, keskeny homloka mögött tárolva volt: létezik mégis a REVÜSZ, amit meg kell határozni, felleltározni, részeire bontani, meg

újra összegyúrní: azt kéne kifejezni, ami a feltérképezett arca mögött van, úgy, mint a térképek – világosbarna, sötétbarna, sok árnyalatú zöld, okker- és világossárga, kékszínű és vörhenyes – foltjai, vonalai, kacskaringói mögött a valódi hegyek, fák, füvek, domboldalok, utak, kövek, virágok, nagy sodrású vagy lanyha vizek. A térképrajzolók ismerik-e a vonalakat, kacskaringók, foltok, fodrok mögötti élő tájat? Felmásznak-e a nagy hegyekre? Leereszkednek-e a Grand Canyonba? Nem, nem, biztos, hogy nem, nem is győznék mindezt, s az egész világot nem is lehetne egy az egy léptékben ábrázolni, mert akkor megint ott lennénk, ahol vagyunk: bókászhatnánk a világnagy térképen, úgy, mint a világnagy világban.

Az ember kívülről emberléptékű, gondolta Franciska, egy az egy arányban áttehető a fehér papírra, de amit a bőre, a lódenkabátja, a svájcisapkája, a megnyírbált haja mögött tárol, az kiterítve, egy a százezerhez arányban sem férne el a fehér papíron, az lefolyna, lekanyarodna, szertefutna, kapkodni kéne utána, jobb egyelőre nem kiteríteni semmit, nincs meg a mód rá, az ember csak loholhatna, kaffoghatna, mint egy terelő pulikutya, s megállva kapkodhatna levegő után.

Ott van minden a homloka, az orra, a szimmetrikus arccsontja mögött, gondolta Franciska, míg a nagyon hasonló önarcképét nézte. Ott van minden. A sok REVÜSZ a TÁRBAN.

SZAUER ÁGOSTON

Költözés után

*Nem voltak jelzések, betűk,
a népség ritka, hallgatag.
Mindennap séta, körre kör,
megszokható nagy házfalak.*

*És játék indult, névadás:
hogy hívtunk embert, oszlopot,
hintát, kutyát, nem tudta más...*

*Gyanútlan postás, régi fák.
A szél járása tétova —
ez már teremtett, új világ.*

Kapcsolódás

*Emitt a kulcs, finom fogazat,
mestermunka minden szöglete.
Mostantól a fiókban marad,
s beköltözik valami vele —*

*hűvös, nagy tér, márványoszlopok,
hol visszhang jár, barnás láng lobog,
távoli, nyugtalan menedék...*

*Csak helyettesít, csak képvisel,
vele a kulcslyuk is itt figyel.
Jelenlétből ennyi már elég.*